

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **PhDr. V. M., Ph.D. et Ph.D.**

bytem X

proti

žalovanému: **Úřad vlády České republiky**
se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády ze dne 23. 3. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-12,

takto:

- I. Rozhodnutí náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády ze dne 23. 3. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-12, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce požádal dne 28. 1. 2020 a 13. 2. 2020 Úřad vlády České republiky (dále „prvostupňový správní orgán“ nebo „žalovaný“) o poskytnutí informací, a to o oznámení o možném střetu zájmů členů Legislativní rady vlády (dále „LRV“) podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu Legislativní rady vlády (dále jen „jednací řád LRV“) učiněné od 1. 1. 2016 do 13. 2. 2020 včetně jejich odůvodnění (body 1 a 2 obou žádostí) a o konkrétní zvukové záznamy z jednání LRV (body 3 - 5 první žádosti a bod 3 druhé žádosti). Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020, čj. 3155/2020-UVCR-5, žádost stěžovatele odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 7. 2020. Proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu podal stěžovatel rozklad, který náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřená řízením žalovaného (dále jen „náměstkyně“), zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí podanou žalobou.
2. Pro lepší pochopení následného textu soud uvede znění čl. 1 odst. 5 a odst. 6 jednacího řádu LRV již v této části rozsudku.
3. Dle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV *vzhledem ke koordinačnímu a poradnímu charakteru Legislativní rady je její jednání vedeno k vyjasnění a sjednocení názorů na základě odborné argumentace. Pokud se člen Legislativní rady podílel na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě nebo u něj se zřetelem na jeho poměr k legislativnímu návrhu brozí riziko možného střetu zájmů, oznámí tuto skutečnost při projednávání tohoto návrhu Legislativní radě. Není-li dosaženo jednoty názorů, většinový názor se zjišťuje hlasováním přítomných členů Legislativní rady, přičemž právo hlasovat má pouze člen Legislativní rady. Právo hlasovat nemá ten člen Legislativní rady, který se na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě podílel; při rovnosti hlasů je rozhodující hlas předsedajícího. Požádá-li Veřejný ochránce práv, zástupce České advokátní komory nebo osoba uvedená v odstavci 4 písm. h) až j) o vyjádření se k projednávanému bodu programu zasedání Legislativní rady, předseda Legislativní rady mu slovo udělí.*
4. Dle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu LRV platí, že *ze zasedání Legislativní rady se pořizuje zvukový záznam. O zasedání Legislativní rady se pořizuje stručný zápis, v němž se zaznamenají stanoviska a doporučení, jakož i zásadní závěry z jednání.*
5. K požadovaným oznámením o možném střetu zájmů (body 1 a 2 obou žádostí) prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že nemá povinnost tyto informace uchovávat, neboť tato povinnost žalovanému, respektive LRV, není uložena, a to ani jednacím řádem LRV. Současně prvostupňový správní orgán konstatoval, že požadované informace nemá k dispozici. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí učinil rovněž úvahy ohledně vytvoření požadované informace „nově“, nicméně s ohledem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanovuje, že „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů názorů, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“, dospěl k závěru, že takovou povinnost nemá.
6. Náměstkyně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí doplnila, že čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV výslovně nestanovuje povinnost žalobcem požadované oznámení zaznamenávat a z citovaného ustanovení tato povinnost ani nijak nevyplývá. Pokud je povinnost formulována takto obecně a bez formálních podrobností, má náměstkyně za to,

že není vyloučeno, aby případné oznámení bylo učiněno mimo záznam a před projednáváním samotného návrhu právního předpisu a při jednání LRV bylo promítnuto neúčasti dotčeného člena LRV při hlasování, pokud k němu při projednávání dané věci dochází. Náměstkyně následně uzavřela, že z citovaného ustanovení neplyne povinnost evidovat žalobcem požadované oznámení s tím, že pokud evidenční, a tedy i informační povinnost nelze dovodit z interního předpisu, nelze jí dovodit ani ze zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů.

7. Ke zvukovým záznamům (body 3 a 3 - 5 žádostí) prvostupňový správní orgán uvedl, že za stěžejní považuje cíl samotných jednání LRV, jímž je posouzení předkládaných materiálů a zaujetí stanoviska, které slouží jako podklad pro jednání vlády. Současně vzal žalovaný v úvahu, že LRV je kolektivním a poradním orgánem vlády, jehož účelem je dosažení konsenzu, který je vyjádřen v konkrétním stanovisku. Zmiňované stanovisko je pak podle prvostupňového správního orgánu jediným relevantním výstupem z jednání LRV a pokud je cílem žalobce získat informace o konkrétních jednáních LRV, může se s nimi seznámit prostřednictvím stanoviska. Zvukové záznamy ze schůze LRV jsou interní pracovní pomůckou. Pořizují se výlučně pro vlastní potřebu LRV. Z článku 1 odst. 4 jednacího řádu LRV dle žalovaného plyne neveřejnost jednání LRV. Prvostupňový správní orgán doplnil, že projevy jednotlivých osob na žalobcem požadovaných zvukových záznamech jsou chráněny jako projevy osobní povahy a jako takové by je mohl poskytnout pouze se souhlasem jednotlivých osob podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.
8. Náměstkyně k této otázce uvedla, že před samotným posouzením toho, zda je možné žádost o informaci odmítnout dle zákona o svobodném přístupu k informacím, je nejdříve nutné se zabývat otázkou, zda se na danou informaci vůbec vztahuje informační povinnost. Podle § 2 odst. 3 nebo 4 daného zákona totiž není vůbec nutné zkoumat důvody pro odmítnutí. Náměstkyně se dále ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, který dospěl k tomu, že na požadovanou informaci informační povinnost nedopadá a připomněla jeho argumentační linii. K závěru prvostupňového správního orgánu, že jediným relevantním výstupem z jednání LRV je její stanovisko, náměstkyně doplnila, že právě závěry ze stanoviska se následně, nerozhodne-li vláda v konkrétní věci jinak, promítají do konečné podoby návrhu schváleného vládou, u kterého je zcela nepochybně na místě, aby se s ním veřejnost mohla seznámit. Uvedla, že LRV není jediným a ani nejvýznamnějším místem vzniku návrhů právních předpisů. Ke zmiňovaným výborům Poslanecké sněmovny náměstkyně uvedla, že se jedná o orgány jiného typu se zcela jinými úkoly. Tyto orgány jsou složeny z přímo volených zástupců lidu, z čehož lze dovozovat i důvodnost co nejširší kontroly jejich činnosti veřejností. Za obecné a irelevantní označila tvrzení žalobce o snahách o ovlivnění výsledku legislativního procesu. Dle náměstkyně základní a zásadní předpoklad pro odpovídající kvalitu výstupů z jednání LRV je možnost neomezené odborné diskuse, k čemuž přispívá právě neveřejnost jednání LRV. K námitce žalobce, že prvostupňovým rozhodnutím byly jeho žádosti odmítnuty mj. na základě § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, který se týká projevů osobní povahy, nicméně podle napadeného rozhodnutí nebyly úvahy ohledně možné osobní povahy projevů důvodem odmítnutí jeho žádosti, náměstkyně žalovaného uvedla, že je zjevné, že ze strany správního orgánu prvního stupně *„šlo o argumentaci směřující nad rámec obecných důvodů pro neposkytnutí požadované informace. Vyplývá z ní, že pokud by nebyly dány jiné, obecné důvody pro neposkytnutí informací, bylo by nutno se individuálně zabývat tím, do jaké míry jsou jednotlivá vyjádření osob zúčastněných na jednání skutečně projevem osobní povahy, a případně zda dotčená osoba souhlasí s nakládáním s nimi mimo rámec zákonné licence, což by jejich*

zveřejnění nepochybně představovalo. Nelze přitom zcela vyloučit, že část jakéhokoliv hovoru, jakkoliv by šlo o hovor pracovní či veřejný, může mít ryze osobní povahu, a v této míře by ochrana dané části projevu náležela“.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Pro přehlednost uvede městský soud jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalovaného k daným námitkám.

II. A Oznámení o střetu zájmů

10. V prvním žalobním bodě **žalobce** vyslovuje přesvědčení, že oznámení členů LRV podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV, musí být z povahy věci a z důvodu transparentnosti evidována. Smyslem oznámení členů LRV podle druhé věty čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV je zajištění regulérnosti, transparentnosti jednání LRV coby orgánu s nepopíratelným vlivem na zákonodárný proces v České republice. Tento smysl lze dostatečně naplnit pouze tehdy, bude-li zde možnost (i dodatečné) kontroly plnění či neplnění oznamovací povinnosti. Povinnost evidovat oznámení členů LRV plyne i z povinnosti pořizovat zvukové záznamy a zápis ze zasedání LRV dle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu LRV. Evidenční povinnost vyplývá rovněž z § 3 odst. 1 zákona o archivnictví, podle něhož mají organizační složky státu povinnost uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií. Dostalo-li se oznámení od člena LRV jakýmkoliv způsobem do sféry žalovaného (např. i na zvukovém záznamu, v zápisu ze zasedání LRV, písemně či emailem), má žalovaný povinnost oznámení uchovávat [viz § 2 písm. e) a d) zákona o archivnictví]. Žalobce odkázal na odbornou literaturu, z níž vyplývá, že žalovaný zabezpečuje činnost LRV. Žalovaný nikdy netvrdil, že nedisponuje záznamy ze zasedání LRV. Názor žalovaného, dle kterého je možné učinit některá oznámení „mimo záznam“ označil žalobce za spekulativní. Takový postup by znemožňoval jakoukoli pozdější kontrolu dodržování této povinnosti. I kdyby požadovaná oznámení neexistovala, nemohl by se žalovaný odvolávat na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť měl povinnost tato oznámení evidovat a požadovanými informacemi disponovat.
11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že setrvává na napadeném rozhodnutí, a konstatoval, že v žalobě převažuje původní argumentace žalobce obsažená již v rozkladu, kterou žalobce pouze dílčím způsobem rozvádí. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že smyslem povinnosti podle čl. 1 odst. 5 věty druhé jednacího řádu LRV je zajistit vědomí ostatních členů LRV o možném riziku střetu zájmů člena LRV, zejména o situaci, že člen LRV se na přípravě návrhu zákona, nařízení vlády nebo věcného záměru podílel, a tím i vyloučit takového člena LRV z případného hlasování o projednávaném návrhu. Žalovaný je názoru, že smysl těchto ustanovení lze naplnit bez jakékoli existující evidence, přičemž je důležité, že člen LRV, pokud u sebe shledá takovéto okolnosti, o riziku střetu zájmů informoval přímo na jednání LRV, aby mohlo být posouzeno, zda jsou takové okolnosti relevantní, a aby takový člen LRV nehlasoval o samotném návrhu. Pokud se jedná o čl. 1 odst. 6 jednacího řádu LRV, ten podle žalovaného stanovuje obecnou povinnost pořizovat ze zasedání LRV zvukový záznam a stručný zápis, ale nejedná se o navazující ustanovení k článku 1 odst. 5 jednacího řádu LRV. Co se týká zákona o archivnictví a spisového a skartačního řádu žalovaného, tento se podle žalovaného na nyní projednávanou věc nevztahuje, neboť neexistuje právním předpisem nebo jiným způsobem uložená povinnost vést evidenci oznámení

12. V replice k vyjádření žalovaného **žalobce** uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, dle kterého je smysl čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV toliko informovat ostatní členy LRV o možném vyloučení jiného člena z případného hlasování. Zopakoval, že smyslem je zajištění regulérnosti a transparentnosti jednání LRV. Tato oznámení se zachycují na pořizovaných zvukových záznamech. Žalobce zopakoval, že ze zákona o archivnictví i ze skartačního a spisového řádu žalovaného vyplývá, že žalovaný musí evidovat vše související s činností LRV. Žalobce uvedl, že smysl pozvánek na zasedání LRV je to, aby se o jednání LRV dozvěděly osoby, jež se mají jednání aktivně účastnit. Článek 1 odst. 4 jednacího řádu LRV nezakazuje, aby se jednání LRV pasivně účastnili i zástupci veřejnosti. Není-li přítomnost veřejnosti vyloučena, je nutné dospět k závěru, že je naopak povolena.

II. B Zvukové záznamy

13. V druhém žalobním bodu se **žalobce** zabýval požadavkem na poskytnutí zvukových záznamů ze zasedání LRV. Žalobce zdůraznil, že obě své žádosti adresoval žalovanému (nikoli LRV), který je subjektem povinným poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Současně je žalobce přesvědčen, že žalovaný disponuje informacemi týkajícími se činnosti LRV, neboť zabezpečuje její činnost. K tomu žalobce odkázal na odbornou literaturu, výroční zprávy žalovaného, skartační a spisový řád žalovaného. Žalobce dále namítl, že žalovaný má v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu povinnost poskytnout všechny informace, které má k dispozici, což platí rovněž pro jeho doprovodné, servisní či provozní činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33, a ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51). Žalobce je toho názoru, že LRV svědčí v dané věci působnost, když o působnosti LRV se hovoří např. v čl. 1 odst. 2 písm. a) statutu LRV, podle kterého LRV vykonává svoji působnost prostřednictvím svých zasedání. Působnost podle zákona o svobodném přístupu k informacím je přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 55/2014 „*nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúžené jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí*“. Podle žalobce nezáleží na tom, zda má LRV „jen“ poradní funkci, neboť pouhá poradní funkce nějakého orgánu nepředstavuje důvod pro neposkytnutí informací, a to zvláště za situace, kdy LRV může mít vliv na tvorbu právních předpisů. S vlivem na tvorbu právních předpisů podle žalobce výslovně počítá jednak jednací řád LRV v čl. 1 odst. 7, podle něhož LRV může navrhopvat změny v chystaných právních předpisech a rovněž čl. 1 odst. 1 Legislativních pravidel vlády, podle kterého se „na legislativním procesu se podílí Legislativní rada vlády jako poradní orgán vlády“. Žalobce je přesvědčen, že proces vzniku návrhů LRV, tj. to, co se děje na jednáních LRV včetně toho, jak stanoviska LRV vznikla a čím byla motivována, musí být transparentní a podléhat kontrole ze strany veřejnosti, čehož lze docílit pouze přístupem ke zvukovým záznamům, na kterých je zachycen průběh a obsah jednání LRV. Dle čl. 1 odst. 2 písm. a) statutu LRV vykonává LRV svoji působnost prostřednictvím svých zasedání, proto lze zasedání považovat za naprosto zásadní nástroj činnosti LRV, nad čím by měla mít veřejnost možnost vykonávat kontrolu. Dle žalobce nezáleží na tom, zda podkladem pro vládu jsou jediné stanoviska LRV, jelikož poskytnutí vyžádané informace na základě zákona o svobodném přístupu k informacím lze odmítnout pouze pro zákonem předvídané důvody, žalobce přitom nežádal o poskytnutí stanoviska. Účelem pořizování záznamu ze zasedání LRV je zajištění možnosti dodatečné kontroly. Tento názor podporuje spisový a skartační řád a jeho příloha, dle kterého má žalovaný uchovávat dokumenty po dobu 5 let. Žalobce namítl, že pokud by snad „hrozba“ uveřejňování měla mít vliv na jednání osob vystupujících na LRV, nutně by šlo o vliv

pozitivní, neboť by pro účastníky jednání LRV představovala impuls k tomu, aby svou činnost vykonávali co nejsvědomitěji. Na podporu své argumentace dále žalobce uvedl, že je-li předmětem jednání LRV odborná argumentace, což ostatně výslovně zmiňuje i věta první čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV, nemohou názory žalovaného obstát a je absurdní, aby zrovna odbornou argumentaci bylo nutné přednášet v utajení před veřejností. Současně je žalobce toho názoru, že pouhé spekulativní obavy z dezinterpretace výroků jednotlivých účastníků řízení nemohou být důvodem k odepření informací a dále, že je-li k dispozici zvukový záznam je k dispozici i celý kontext. Dle žalobce lze členy LRV považovat za funkcionáře veřejné správy, resp. veřejně činné osoby, neboť jsou v souladu s čl. 6 odst. 3 statutu LRV placeni za to, aby vytvářeli činnost orgánu podílejícího se na legislativním procesu. Čl. 1 odst. 4 jednacího řádu LRV stanoví seznam osob, jež jsou o zasedání informováni. I kdyby bylo jednání neveřejné, neznamená to, že nelze uveřejnit zvukový záznam (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004-62, č. 711/2005 Sb. NSS). Žalobce upozornil na to, že záznamy z ústavněprávního výboru se poskytují, přestože nepředstavují formálně relevantní výstup činnosti daného výboru. Povaha projevů na jednání LRV nemůže být dle žalobce osobní, neboť se jedná výlučně o věcnou diskusi, jak vyžaduje jednací řád LRV v čl. 1 odst. 5. Z judikatury nejvyšších soudů vyplývá, že u veřejně činných osob je ochrana osobních projevů významně potlačena. Členové LRV jsou v souladu s čl. 6 odst. 3 statutu LRV placeni za svoji činnost. Přestože je ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu uvedeno, že se žádost odmítá podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, toto žalovaný popřel, když uvedl, že úvaha o projevech osobní povahy nebyla důvodem pro odmítnutí žádosti. Závěrem žalobce poznamenal, že v pořadu Otázky Václava Moravce poslanec Nacher uvedl, že dostal možnost poslechnout si zvukové záznamy z jednání LRV. Žalobce z toho vyvozuje absurditu argumentace žalovaného a dodal, že právo poslance ve vztahu ke zvukovému záznamu LRV není širší než žalobcovo.

14. Ke druhému žalobnímu bodu **žalovaný** uvedl, že žalobci není bráněno ve veřejné kontrole nad plněním povinností členů LRV, nicméně že veřejné kontroly při výkonu činností členů poradního orgánu se nelze domáhat individuálně, ale vždy pouze prostřednictvím formálně relevantních výstupů činnosti daného poradního orgánu, kterým jsou v daném případě stanoviska LRV k jednotlivým návrhům. Co se týká problematiky neveřejnosti jednání LRV žalovaný považuje čl. 1 odst. 4 jednacího řádu LRV za taxativní výčet, který dává předsedovi LRV možnost pozvat různé odborníky a žalobcův výklad považuje za účelový. Žalovaný zmínil i účel zasedání LRV, kterým je projednat návrh v úzkém okruhu odborníků a dodal, že pokud by se zasedání poradního orgánu mělo uskutečňovat za účasti veřejnosti, což by u poradního orgánu bylo samo o sobě dost neobvyklé, pak by se zcela jistě vnitřní předpis upravující jeho činnost zabýval i účastí veřejnosti a vymezil by pravidla, za kterých je účast veřejnosti možná. Poskytnutí zvukových záznamů veřejnosti by podle žalovaného rovněž nutně popřelo samotných charakter neveřejnosti jednání LRV. K problematice projevů osobní povahy žalovaný konstatoval, že rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 64/2004 nedopadá na projevy členů LRV, neboť jejich projevy se neuskutečňují ve veřejném zájmu, ale jedná se o jejich soukromé názory, které chce vláda znát, jelikož se jedná o odborníky v daném oboru. Proto žalovaný vyhodnotil, že je zde hrozba, že se sdělení člena LRV dotýká projevů osobní povahy a takovou informaci lze poskytnout pouze se souhlasem člena LRV, k čemuž nedošlo. Podle žalovaného na nyní projednávanou věc nedopadá ani žalobcem odkazovaná judikatura týkající se poskytování záznamů z jednání zastupitelstev obcí nebo praxe poskytování záznamů z jednání výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České

republiky, neboť členové LRV jsou soukromé osoby a nikoli veřejní funkcionáři ve smyslu zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Navíc LRV sama o sobě nerozhoduje o návrzích právních předpisů, ale pouze doporučuje, navrhuje, jaký postoj k návrhům právních předpisů zaujmout. Proto žalovaný považuje za nutnou vyšší míru ochrany osob vykonávající poradenství, než je tomu u veřejných funkcionářů.

15. V replice k vyjádření **žalobce** uvedl, že Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 64/2004 posuzoval situaci, kdy projev dotčených osob se týkal obchodní společnosti, v níž byla tato osoba společníkem. Nejvyšší soud konstatoval, že takový projev nelze považovat za projev osobní povahy. Tento rozsudek lze vztáhnout i na projevy osob účastnících se jednání LRV, jelikož jejich projevy se dotýkají výlučně záležitostí, které souvisejí s problematikou projednávanou LRV a jsou za svou činnost placeni z veřejných prostředků. Možnost odmítnutí poskytnutí informací podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím uvedl prvostupňový správní orgán pouze nad rámec. Nedává tak smysl, aby se žalovaný odvolával na absenci souhlasů s poskytnutím informací. Ve správním řízení se je ani nepokusil získat. Je rovněž irelevantní z pohledu zákona o svobodném přístupu k informacím, zda je povinný subjekt poradním orgánem či nikoliv.

III. Rozsudky správních soudů

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) o věci rozhodl rozsudkem ze dne 9. 6. 2021, č. j. 5 A 59/2020-75. V zásadě se zcela ztotožnil s posouzením věci žalovaným, a proto nedůvodnou žalobu zamítl.
17. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 4. 2023, č. j. 8 As 219/2021-78 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Kasační soud shledal v rozsudku městského soudu vady nepřezkoumatelnosti. V dalším řízení jej proto zavázal, aby se ve vztahu k oznámení o střetu zájmu *„zabýval námitkou, podle které žalovaný vyžádanými oznámeními disponuje, a to s ohledem na to, že má zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady. Dospěl-li by k závěru, že tato námitka je důvodná, bylo by namíste rozhodnutí náměstkyně zrušit. Není proto v tuto chvíli podstatné, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá z čl. 1 odst. 6 jednacího řádu či nikoliv. Nadto pokud by dospěl k závěru, že důvodná není, musel by se dále zabývat tím, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá implicitně z oznamovací povinnosti podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu a zda je žalovaný povinen uchovávat oznámení podle § 3 odst. 1 zákona o archivnictví, která se dostala do jeho sféry. V této souvislosti by pak bylo namíste, aby podrobněji rozvedl argumentaci k čl. 1 odst. 6 jednacího řádu, která byla na samé hranici přezkoumatelnosti. [...] Nejvyšší správní soud dodává, že bude na městském soudu, aby si s ohledem na žalobní argumentaci stěžovatele rovněž vyjasnil, zda stěžovatel má evidenční povinnosti na mysli povinnost vést zvláštní evidenci, ve které by byla všechna oznámení přehledně obsažena, nebo zda evidenční povinnosti rozumí příjem oznámení, která následně má žalovaný k dispozici a která může poskytnout. V tomto ohledu je třeba vyjít z rozhodného znění čl. 1 odst. 5 jednacího řádu, které bude dáno tím, kdy měla být stěžovatelem vyžádaná oznámení učiněna.“*
18. Ve vztahu ke zvukovým záznamům kasační soud uvedl, že *„městský soud totiž předně musí posoudit, zda na základě těchto důvodů bylo vůbec možné žádost odmítnout podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nebylo-li by tomu tak, bylo by namíste rozhodnutí náměstkyně zrušit. Bylo by proto předčasné, aby se Nejvyšší správní soud jednotlivými důvody (veřejnost zasedání, povaha Legislativní rady, výstupy její činnosti, pracovní komise, způsob kontroly členů Legislativní rady, způsob projevu členů na zasedání) a úvahami správních orgánů,*

kteřé městský soud převzal za své, nyní zabýval, jestliže se městský soud musí prvně zabývat tím, zda mohly vůbec vést k odmítnutí žádosti (k důvodům pro odmítnutí žádosti viz bod 30 rozsudku O2 Czech Republic). Na městském soudu zároveň bude, aby vyjasnil, co v konečném důsledku tímto důvodem pro odmítnutí žádosti o zvukové záznamy bylo (viz bod [39] výše). Z tohoto důvodu je rovněž nyní nepodstatné, zda a z jakého důvodu bylo umožněno poslanci Nacherovi si zvukové záznamy poslechnout a zda Legislativní rada vykonává podobnou činnost jako ústavněprávní výbor Poslanecké sněmovny. Nejvyšší správní soud se proto nyní těmito námitkami nezabýval.“

IV. Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, postupoval rovněž s ohledem na závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a shledal, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce sice navrhl provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznámá nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žádosti žalobce o poskytnutí informace jsou součástí správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Článkem z webu vlada.cz (program 230. zasedání LRV) žalobce odůvodňoval přednostní projednání věci. Tento důkaz se tak netýkal merita věci, ale procesního postupu soudu. Ostatní dokumenty přiložené k žalobě žalobce výslovně označil pouze jako přílohy a nenavrhl je k provedení jako důkazu. Na toto poukázal i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku (body [25], [26] a [42]).
20. Na úvod městský soud poznamenává, že ve věci není sporu o tom, že žalovaný je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zmocnění ke zřízení LRV vládou je ustanoveno v § 28a zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky. Do působnosti žalovaného tak spadá i činnost LRV.

IV. A Oznámení o střetu zájmů

21. Nejvyšší správní soud městský soud zavázal k tomu, aby si ujasnil, zda žalobce za evidenční povinnost myslel povinnost vést zvláštní evidenci, či zda tím myslel příjem oznámení, která má následně k dispozici. Žalobce v podané žalobě namítal, že oznámení by měla být zachycena na povinně pořizovaných zvukových záznamech. V replice k vyjádření žalovaného k tomu dodal, že žalovaný má tyto záznamy k dispozici, proto i vyžádanou informaci disponuje. Z takto formulovaného žalobního bodu dle městského soudu vyplývá, že žalobce evidenci oznámení myslel právě jakkoliv zachycené oznámení (i např. na zvukovém záznamu) ve smyslu věty druhé čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV, tedy nikoliv pouze zvláštně vedenou evidenci o všech učiněných oznámeních.
22. Prvostupňový správní orgán a i náměstkyně se ve svých rozhodnutích zabývaly zejména tím, zda mají povinnost oznámení o střetu zájmů uchovávat. Nejvyšší správní soud v bodě [45] zrušujícího rozsudku připomenul ustálenou judikaturu, dle které „je třeba nejprve

postavit na jisto, zda žalovaný požadovanými informacemi disponuje. To, že by žalovaný nebyl povinen oznámení evidovat (ve smyslu vedení uspořádané evidence takových informací), by jej totiž případně nezbavovalo povinnosti požadované informace poskytnout, pakliže by jimi fakticky disponoval a jestliže by šlo toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je stěžovateli předat (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, č. 2635/5012 Sb. NSS, body 19 až 22, a ze dne 10. 1. 2019, čj. 1 As 359/2018-30, bod 26).“

23. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
24. Dle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*
25. V prvostupňovém správním rozhodnutí je uvedeno, že žalovaný nemá povinnost oznámení evidovat, nemá je k dispozici, a proto by tuto informaci musel nově vytvořit, což s ohledem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není jeho povinností. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku k tomuto uvedl (bod [31]), že *„z tvrzení správního orgánu I. stupně, že požadované informace nemá k dispozici, které městský soud rekapituloval v bodě 28 napadeného rozsudku, však není zřejmé, zda žádné oznámení v dané době nebylo učiněno, a tedy proto jej nemá žalovaný k dispozici, nebo zda pouze neví o tom, že by bylo nějaké učiněno, protože se žádné oznámení nedostalo přímo do jeho sféry (například tím, že by mu jej člen Legislativní rady zaslal) a protože zvukové záznamy ze zasedání Legislativní rady za tímto účelem neprocházel. Odkaz městského soudu na tvrzení správního orgánu I. stupně, že požadované informace nemá k dispozici, proto nepředstavuje dostatečné vypořádání žalobní námitky stěžovatele. Ten je totiž přesvědčen, že požadované informace existují.“* Dle kasačního soudu tak z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neplyne, zda požadované informace fakticky neexistují, či zda žalovaný jen neprocházel zvukové záznamy a žádné oznámení se nedostalo do jeho sféry, a proto si myslí, že oznámení neexistují.
26. Shodně jako později v podané žalobě i v podaném rozkladu (v bodě 13) žalobce namítal, že dle čl. 1 odst. 6 jednacího řádu LRV se ze zasedání LRV mají pořizovat zápisy a zvukové záznamy. Žalobce uvedl, že *„nehraje roli, v jaké formě Povinný subjekt informací disponuje, ať už na zvukovém záznamu ze zasedání LRV, v zápisu ze zasedání LRV, nebo v nějaké jiné formě. Rozkladatel je přesvědčen o tom, že v nějaké formě Povinný subjekt vyžádanými informacemi disponuje a měl by je proto poskytnout.“*
27. Náměstkyně k takto formulované námitce uvedla, že tvrzení, že prvostupňový správní orgán má údaje k dispozici, opírá žalobce pouze o své přesvědčení, že oznámení byla učiněna a že musela být nějak zaznamenána. Žádnou takovou skutečnost však žadatel nedoložil, proto je jeho přesvědčení nepodložené. Dle náměstkyně není vyloučeno, aby případné oznámení bylo učiněno mimo záznam, před vlastním projednáváním daného návrhu právního předpisu, a při jednání LRV bylo pouze fakticky zohledněno.
28. Náměstkyně tak sic žalobci vytýká, že jeho tvrzení je pouhou spekulací, nicméně sama ve vypořádání dané námitky spekuluje, když tvrdí, že oznámení mohlo být učiněno mimo záznam. Z rozhodnutí náměstkyně, obdobně jako z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, neplyne, že požadované informace neexistují, protože žádná oznámení nebyla učiněna, nebo si jen myslí, že neexistuje, přestože zvukové záznamy neprošla a žádné jiné oznámení se nedostalo do její sféry. Tím však náměstkyně nijak neodstranila nedostatek

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

odůvodnění prvostupňového správního orgánu, jež Nejvyšší správní soud následně vytkl městskému soudu, který na prvostupňový správní orgán odkázal. Dle výše uvedené judikatury (bod [22] tohoto rozsudku) je podstatné, zda povinný subjekt disponuje požadovanou informací, a to v jakékoliv podobě dle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy např. na záznamu zvukovém, obrazovém nebo audiovizuálním. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, „i když po stěžovateli samozřejmě nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, lze po něm oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Z rozhodnutí předsedy stěžovatele (a ostatně ani z rozhodnutí I. stupně) však žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se snažil zjistit, zda informacemi disponuje.“ Povinný subjekt tak při objektivní neexistenci požadované informace musí zejména objasnit, jaké faktické skutečnosti jej k tomuto závěru vedly a zda a jak se snažil zjistit, zda informacemi disponuje. V nyní posuzované věci se tak zejména nabízí právě projití zvukových záznamů ze zasedání LRV. Náměstkyně tak nedostatečně reagovala na vznesenou rozkladovou námitku, čímž zatížila svoje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů (viz již citovaný bod [31] zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu).

29. Městský soud shodně jako Nejvyšší správní soud v bodě [46] zrušujícího rozsudku dodává, že v tuto chvíli není podstatné, zda povinnost evidovat oznámení vyplývá ze smyslu čl. 1 odst. 5 nebo 6 jednacího řádu LRV nebo § 3 odst. 1 zákona o archivnictví. Bude-li žalovaný fakticky disponovat požadovanými informacemi, je irelevantní, zda měl povinnost jimi disponovat.

IV. Zvukové záznamy

30. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku v bodě [36] uvedl, že „stěžejní část žalobní argumentace stěžovatele spočívala v tom, že správní orgán má poskytnout všechny informace, které má k dispozici, a že poskytnutí informace lze odmítnout pouze pro zákonem předvídané důvody. Správní rozhodnutí však podle stěžovatele žádný takový důvod neuvádí a správními orgány tvrzené důvody, pro které nelze zvukové záznamy poskytnout, nejsou z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím relevantní. Tím se však městský soud vůbec nezabýval, přestože šlo o stěžejní žalobní námitky.“ Kasační soud proto městský soud zavázal tím, aby posoudil, „zda na základě těchto důvodů bylo vůbec možné žádost odmítnout podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nebylo-li by tomu tak, bylo by namíste rozhodnutí náměstkyně zrušit.“
31. Městský soud poznamenává, že v případě podání žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím se musí postupovat dle tohoto zákona, a to i tehdy byla-li by naplněna některá z výjimek daných v § 2 tohoto zákona. I kdyby tak na posuzovanou věc nedopadal zákon o svobodném přístupu k informacím díky tomu, že např. zvláštní zákon upravuje komplexně poskytování informací (§ 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), i tak je nutné žádost odmítnout dle § 15 odst. 1 tohoto zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2 As 44/2008-72, nebo ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 As 7/2012-56). Jedinou výjimkou z povinnosti postupovat dle zákona o svobodném přístupu k informacím je situace, kdy subjekt, po kterém je požadována informace, není povinným subjektem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 7 As 239/2021-24, č. 4277/2022 Sb. NSS). V posuzované věci však není sporu o tom, že

žalovaný je povinným subjektem (bod [20] tohoto rozsudku). Žalovaný tak byl povinen postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím, což ostatně rovněž učinil.

32. Byl-li žalovaný povinen postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím, mohl požadované zvukové záznamy odmítnout poskytnout pouze ze zákonných důvodů. Ty jsou v zákoně o svobodném přístupu k informacím vyjmenovány. Jedná se například o situaci, kdy požadovaná informace neexistuje a povinný subjekt ji ani nemá povinnost mít (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím), z důvodu ochrany utajovaných informací (§ 7 daného zákona), informace týkající se osobní povahy (§ 8a zákona), ochrana obchodního tajemství (§ 9 zákona), specifické situace vyjmenované v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím nebo např. i situace, kdy byla žádost nesrozumitelná a žadatel neodstranil tuto vadu žádosti i přes výzvu povinného subjektu [§ 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím] (soud pro upřesnění konstatuje, že tento výčet byl pouze demonstrativní, viz i bod [30] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS).
33. Prvostupňový správní orgán ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že *podle § 15 odst. 1, § 2 odst. 4 a § 8a zákona o informacích se žádost odmítá*.
34. Dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*.
35. Podle § 2 odst. 4 stejného zákona *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*.
36. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platilo, že *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*.
37. Žádost o informace týkající se oznámení o střetu zájmů prvostupňový správní orgán výslovně odmítl dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož dle jeho názoru dané informace neexistovaly, proto by je musel nově vytvořit. Ke zvukovým záznamům uvedl úvahy, dle kterých je nemůže poskytnout (LRV je poradní orgán, jehož názor je vyjádřen ve stanovisku, který je podklad pro jednání vlády; záznam je jen pro potřebu LRV; jednání LRV jsou neveřejná - viz bod [7] tohoto rozsudku). Tyto nepodřadil pod žádné ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a z povahy věci se na ně nevztahuje ani ve výroku jeho rozhodnutí uvedený § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále prvostupňový správní orgán uvedl, že zaznamenané projevy jednotlivých osob mohou být považovány za projevy osobní povahy. Dle žalovaného by tak záznamy bylo možné třetím osobám poskytnout pouze po udělení souhlasu osoby činících projevy na záznamech v souladu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Prvostupňový správní orgán tak odmítl poskytnout zvukové záznamy pouze na základě § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.
38. Za výše popsané právní situace (nutnost postupovat dle zákona o svobodném přístupu k informacím a odmítnout požadovanou informaci pouze z důvodů daných v tomto zákoně) působí zmatečně tvrzení náměstkyně uvedené v jejím rozhodnutí, dle kterého před samotným posouzením toho, zda je možné žádost o informaci odmítnout dle zákona o svobodném přístupu k informacím, je nejdříve nutné se zabývat otázkou, zda se na danou

informaci vůbec vztahuje informační povinnost. Podle náměstkyně dle § 2 odst. 3 nebo 4 daného zákona totiž není vůbec nutné zkoumat důvody pro odmítnutí. Následně náměstkyně souhlasila s posouzením prvostupňového správního orgánu ohledně důvodů pro neposkytnutí zvukových záznamů (LRV je poradní orgán, jehož názor je vyjádřen ve stanovisku, který je podklad pro jednání vlády; záznam je jen pro potřebu LRV; jednání LRV jsou neveřejná). Soudu není zcela zřejmé, co tímto náměstkyně mínila, nicméně se nabízí, že tím náměstkyně vyjádřila názor, dle kterého se podle zákona o svobodném přístupu k informacím má postupovat pouze, jsou-li naplněny podmínky dané dle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak již bylo uvedeno výše, tento názor není správný. Soud opakuje, že v případě žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím musí povinný subjekt postupovat dle daného zákona a v případě, že existuje nějaká zákonná výjimka z povinnosti informaci poskytnout, žádost dle tohoto zákona odmítne. V opačném případě informaci poskytne. Úvahy, jež žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, a které náměstkyně potvrdila jako správné, nejsou zákonnými důvody pro odmítnutí poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Jedná se maximálně o úvahy *de lege ferenda*, tedy jak by si správní orgány představovaly, že by dávalo smysl, aby se ke zvukovým záznamům z jednání LRV přistupovalo. Tyto úvahy však nemají podklad a nevycházejí z platného a účinného práva. V tomto směru má tak žalobce pravdu, že správní orgány neuvedly žádný legitimní důvod pro odmítnutí poskytnutí zvukových záznamů z jednání LRV.

39. K tomu je nutné doplnit, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl jediný zákonný důvod pro odmítnutí požadovaných informací, a to § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Náměstkyně nicméně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že *„šlo o argumentaci směřující nad rámec obecných důvodů pro neposkytnutí požadované informace. Vyplývá z ní, že pokud by nebyly dány jiné, obecné důvody pro neposkytnutí informací, bylo by nutno se individuálně zabývat tím, do jaké míry jsou jednotlivá vyjádření osob zúčastněných na jednání skutečně projevem osobní povahy, a případně zda dotčená osoba souhlasí s nakládáním s nimi mimo rámec zákonné licence, což by jejich zveřejnění nepochybně představovalo. Nelze přitom zcela vyloučit, že část jakéhokoli hovoru, jakkoliv by šlo o hovor pracovní či veřejný, může mít ryze osobní povahu, a v této míře by ochrana dané části projevu náležela“*. Tímto tak náměstkyně zcela popřela, že rozhodným důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadovaných zvukových záznamů byla právě výjimka daná v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím z povinnosti poskytovat informace. Nejenom tak správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly žádné zákonem přípustné důvody pro poskytnutí požadovaných informací, ale ve výsledku je rozhodnutí prvostupňového správního orgánu i zmatečné, jelikož výrok jeho rozhodnutí je v rozporu s odůvodněním, resp. výrok, dle kterého odmítl požadované informace poskytnout dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, nemá odraz v odůvodnění žádného z obou správních rozhodnutí. Shodný názor měl na věc i Nejvyšší správní soud, když v bodě [39] zrušujícího rozsudku uvedl, že *„městský soud [...] se měl zejména zabývat tímto zjevným rozporem mezi výrokem správního orgánu I. stupně a odůvodněním rozhodnutí náměstkyně, kterým byl rozklad zamítnut.“* Z důvodu rozporu výroku s odůvodněním jsou správní rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
40. Městský soud dodává, že se nezabýval většinou v žalobě uplatněných námitek vznesených proti názorům správních orgánů, jelikož tyto byly pro posouzení věci zcela irrelevantní, jak ostatně žalobce i namítal. Jak bylo uvedeno, úvahy správního orgánu neměly žádný odraz v zákoně o svobodném přístupu k informacím a jednalo se v zásadě pouze o představu toho,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

jak by se k záznamům z jednání LRV mělo přistupovat. Vzhledem k tomu, že tyto úvahy byly irelevantní, bylo by i zbytečné posuzovat, zda např. jsou jednání LRV veřejná či nikoliv.

41. Městský soud rovněž dodává, že jediný zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí zvukových záznamů, jež správní orgány zmínily, a který by mohl být důvodný, byl důvod dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že dle tohoto ustanovení však správní orgány ve výsledku nepostupovaly a nezaložily na něm svá rozhodnutí, nemohl ani soud tento důvod přezkoumat. Není na správních soudech, aby za správní orgány nahrazovaly odůvodnění správních rozhodnutí.

IV. Postup dle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím

42. Dle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím platného a účinného v době vydání tohoto rozsudku platí, že *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.*
43. Z možnosti, resp. povinnosti, soudu postupovat dle citovaného ustanovení dovodil Nejvyšší správní soud výjimku zejména v případě, kdy je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dle rozsudku kasačního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, postup soudu podle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím (v té době § 16 odst. 4 daného zákona) přichází zásadně v úvahu tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné. Výjimkou budou jen ty situace, kdy by správní orgán svévolně vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 6 citovaného zákona.
44. Jak bylo uvedeno výše rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, a to jak v případě otázky oznámení o střetu zájmů tak i ohledně zvukových záznamů. Z ničeho zároveň neplyne, že by správní orgány vydaly záměrně nepřezkoumatelná rozhodnutí. Městský soud tak nemohl postupovat dle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a nařídil poskytnout požadované informace.
45. Městský soud rovněž dodává, že tento postup (pouze zrušit rozhodnutí náměstkyně a nenařídil povinnému subjektu informace poskytnout) je v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku. Kasační soud totiž v žádné variantě, kterou městskému soudu nařídil následovat (body [46] a [50] zrušujícího rozsudku), neuvedl, že by měl soud nařídil informace poskytnout. Nejvyšší správní soud zavázal městský soud pouze k tomu, aby buď zrušil rozhodnutí náměstkyně nebo zamítl žalobu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí náměstkyně zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
47. V navazujícím řízení se budou muset správní orgány zabývat tím, zda mají požadovaná oznámení o střetu zájmů k dispozici, a to např. i zaznamenaná na zvukových záznamech z jednání LRV. Nebudou-li je mít k dispozici, přezkoumatelně uvedou, jak k takovému závěru dospěly a uvedou, jak se snažily zjistit, zda informacemi disponují. Nebudou-li mít

informace k dispozici, budou se zabývat tím, zda měly povinnost mít informace k dispozici. Ve vztahu ke zvukovým záznamům správní orgány buď poskytnou požadované záznamy nebo (částečně) odmítnou tyto záznamy poskytnout, bude-li existovat zákonný důvod plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím pro to, aby záznamy nebyly poskytnuty.

48. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení, a to jak za řízení o žalobě tak i řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a 5 000 Kč za podání kasační stížnosti a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta, který zastupoval žalobce v řízení před Nejvyšším správním soudem. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a dva úkony za návrh ve věci samé (kasační stížnost a replika k vyjádření žalovaného) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 20 342 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20.12.2023

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.